

“David Schippers, nu kan Sofie alweer niet opletten door jouw gefriemel,” zei juf Lotte met haar meest strenge stem. “Stop met dat gerommel met je pen!”

Ik probeerde uit te leggen dat ik alleen maar wilde weten hoe vaak ik mijn pen naar de rand van mijn tafel kon rollen zonder dat de pen van de tafel zou vallen, maar juf Lotte liet me niet uitpraten.

“Ik wil geen uitleg horen, David.
Ik wil dat je oplet tijdens de les.”

Het is muisstil in de klas en alle kinderen staren naar mij. Dat doen ze altijd als ik iets fout doe. Ik krijg het heel warm en ik krijg ook het gevoel dat juf Lotte mij niet aardig vindt. Als ze tegen mij praat, kijkt ze zo streng en klinkt haar stem zo anders. Ze gebruikt dan haar 'Ik praat tegen David-stem'.

Ik weet dat ik dingen doe die zij vervelend vindt, maar ik weet niet hoe ik ermee moet stoppen.

Het probleem is: ik denk er niet aan om op te letten in de klas als ik niet aan het opletten ben. Als ik aan het denken was over opletten terwijl ik niet aan het opletten ben, dan zou ik echt zeker weten opletten. Ik wil ook wel opletten, maar dat is een beetje moeilijk als er allemaal fantastische ideeën in mijn hoofd zitten.

En als ik over al die ideeën aan het nadenken ben, vind ik andere dingen niet meer belangrijk.